

Arrest

nr. 156 215 van 9 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker ter kennis gebracht op 5 mei 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 mei 2015 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 november 2014 leggen de verzoeker, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, en zijn partner K.T. (...) voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Meerhout een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 3 november 2014 dient de verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en er wordt hem gevraagd om binnen

de drie maanden de volgende documenten voor te leggen: “(b)ewijzen 2 jaar relatie – loonbewijzen partner – geregistreerd huurcontract – ziektekostenverzekering”.

Uit een fax van 27 januari 2015 van de gemeentelijk ambtenaar van de gemeente Meerhout blijkt dat de verzoeker de volgende stukken heeft ingediend:

- een aansluitingsbewijs van 9 december 2014 bij de ziekteverzekering;
- rekeninguittreksels;
- drie foto's van 20 december 2012, van 25 december 2012 en van 28 augustus 2013;
- een huurovereenkomst van 15 mei 2014 afgesloten door verzoekers partner K.T. (...) en W.H. (...).

Op 30 april 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gegeven op 5 mei 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.11.2014 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn / haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2,2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

De verklaring wettelijke samenwoning dateert van 03.11.2014, de daadwerkelijke registratie op hetzelfde adres van 30.10.2014. De huurovereenkomst tussen de verhuurder van het pand en betrokkenen werd opgesteld op 15.05.2014 om een aanvang te nemen op 01.06.2014. Er kan dus niet worden gesteld dat betrokkenen, voorafgaand aan de aanvraag in november 2014, reeds 1 jaar samenwonend waren.

Voor zover betrokkene wenst aan te tonen reeds 2 jaar een relatie te hebben met de referentiepersoon, deze bij minstens 3 gelegenheden te hebben ontmoet met een minimale duur van in totaal 45 werden wellicht de foto's overgemaakt. Er worden 3 foto's overgemaakt, waarop de volgende datums vermeld staan: 20.12.2012, 25.12.2012 en 28.08.2013. Uit deze foto's op zich kan niet worden afgeleid dat betrokkenen elkaar, voorafgaand aan de aanvraag, reeds minstens 2 jaar kennen, gedurende dewelke periode ze insensief contact hebben onderhouden en gedurende dewelke ze elkaar bij minstens 3 gelegenheden hebben ontmoet. Vooreerst kan niet geïdentificeerd worden of het werkelijk betrokkene en de referentiepersoon is die op de foto's prijken. Bovendien moet foto's, zonder vergezeld te zijn van objectief verifieerbare elementen, eigenlijk beschouwd worden als verklaringen op eer en kunnen daarom slechts als begin van bewijs worden aanvaard. De context binnen dewelke de foto's werden genomen ontbreekt immers, waardoor niet duidelijk is of ze wel degelijk getuigen van een liefdesrelatie van betrokkenen. Kortom, op basis van deze bewijsstukken kan niet worden vastgesteld dat betrokkene een duurzame en stabiele relatie onderhouden overeenkomstig het aangehaalde wetsartikel.

Nergens is er sprake van een gemeenschappelijk kind.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Wat betreft de voorgelegde rekeninguittreksels, vermoedelijk werden deze voorgelegd ter staving van de uitkering waar de Nederlandse onderdane kan over beschikken. Wellicht is de Nederlandse onderdane dus begunstigde van een uitkering waardoor ze houder is van het verblijfsrecht in België als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Bij gebrek aan een attest van de uitbetalende instantie is ons echter de aard, de regelmaat en het bedrag waar de Nederlandse onderdane over beschikt niet duidelijk. Er kan dan ook niet worden vastgesteld of voldaan is aan de middelenvereiste overeenkomstig

art. 40bis, §4, 2de lid van de wet van 15.12.1980. Dit vormt een bijkomende reden om het verblijfsrecht te weigeren.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste en een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de materiële motiveringsplicht.

Deze middelen zijn als volgt onderbouwd:

"B.1. Eerste middel: Schending van artikel 8 EVRM

Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoeker vormt een inmenging in haar privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn Nederlandse vriendin en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan zijn partner. Ook zij is gerechtigd op normale wijze zijn gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België.

B.2. Tweede middel: Schending van het materieel motiveringsbeginsel.

De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

Verzoeker heeft genoegzaam naar recht bewezen een duurzame relatie te hebben met zijn partner.

Hij legde voldoende bewijzen voor.

De huurovereenkomst dateert van 15.05.2014.

Er zijn eveneens meerdere gedateerde foto's voorgelegd die de relatie aantonen.

Het middel is gegrond."

2.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Gezien de samenhang van beide middelen zal verwerende partij ze gezamenlijk behandelen. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn Nederlandse vriendin en een onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven. Hij stelt genoegzaam te hebben bewezen een duurzame relatie te hebben met zijn partner.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 8 EVRM de eerbiediging waarborgt van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. Doch, artikel 8 EVRM is geen absoluut recht en staat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 d.d. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om verzoeker te gedogen op het grondgebied, enkel omwille van het feit dat hij een relatie zou hebben/heeft.

De artikelen 40 e.v. van de Vreemdelingenwet hebben tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 d.d. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Verzoeker wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten werd afgewezen (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk).

Hij laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé - en gezinsleven zou uitmaken.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat hem enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16).

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Verzoeker toont evenmin niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393).

Hij laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond."

2.1.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu vraagt de verzoeker een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een verblijf van meer dan drie maanden. Wanneer het om een eerste toelating gaat, oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat er geen inmenging is en dat geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat “(i)n casu (...) niet voldaan (is) aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM”.

In het geval van een eerste toelating moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang te bepalen van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid, van het EVRM voortvloeien, dient vooreerst te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu voert de verzoeker aan dat “(d)e handhaving van de bestreden beslissing (...) een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel (zou) teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn Nederlandse vriendin en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven” en dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt in hoofde van zijn partner, nu ook zij recht heeft op een gezinsleven in België. De verzoeker werpt evenwel geen enkele onoverkomelijke hinderpaal op die het voortzetten van zijn gezinsleven met zijn Nederlandse partner in het land van herkomst of elders in de weg zou staan. Evenmin toont hij aan dat hij dit gezinsleven enkel in België zou kunnen verder zetten. De grief dat zijn partner gerechtigd is om op een normale wijze haar gezinsleven in België te kunnen uitoefenen, doet hieraan geen afbreuk. Bovendien kan worden aangenomen dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de verzoeker definitief van zijn partner wordt gescheiden. De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat de verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoeker een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

De verzoeker beweert dat de bedoeling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris erin ligt hem de erkenning van om het even welk verblijfsstatuut te weigeren, doch hij laat na deze loutere bewering *in concreto* te staven of te onderbouwen met enig begin van bewijs.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.1.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), in toepassing waarvan de bestreden beslissing is genomen.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

(...)”

De verzoeker meent dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is nu hij genoegzaam naar recht heeft aangetoond dat hij een duurzame en stabiele relatie met zijn partner heeft. Hij verwijst hiervoor naar de huurovereenkomst van 15 mei 2014 en naar de drie gedateerde foto's die hij aan het bestuur heeft voorgelegd. De verzoeker betwist noch het motief dat *“niet (kan) worden gesteld dat betrokkenen, voorafgaand aan de aanvraag in november 2014, reeds 1 jaar samenwonend waren”*, noch het motief dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Tevens betwist de verzoeker niet dat uit de door hem voorgelegde foto's *“op zich (...) niet (kan) worden afgeleid dat betrokkenen elkaar, voorafgaand aan de aanvraag, reeds minstens 2 jaar kennen”*, gedurende dewelke periode ze intensief contact hebben onderhouden en gedurende dewelke ze elkaar bij minstens drie gelegenheden hebben ontmoet, nu niet kan worden geïdentificeerd *“of het werkelijk betrokkene en de referentiepersoon is die op de foto's prijken”* en *“(d)e context binnen dewelke de foto's werden genomen ontbreekt (...), waardoor niet duidelijk is of ze wel degelijk getuigen van een liefdesrelatie van betrokkenen”*. Ten overvloede kan er op worden gewezen dat deze foto's dateren van 20 december 2012, van 25 december 2012 en van 28 augustus 2013, zodat hiermee niet wordt aangetoond dat de verzoeker en zijn partner reeds twee jaar voorafgaand aan de aanvraag een relatie hadden. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de door hem aangebrachte stukken, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.1.3.3. Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

2.2.1. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3, lid 2, b van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn). Hij geeft deze bepaling weer en voert aan dat door hem de gezinshereniging te weigeren, het recht van vrij verkeer van zijn partner is beknót.

2.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop in haar nota met opmerkingen dat de Burgerschapsrichtlijn *“werd omgezet in de Vreemdelingenwet”* en dat de verzoeker *“niet aantoont dat die omzetting onvolledig of verkeerdelijk zou zijn gebeurd”*.

2.2.3. De schending van een richtlijn kan niet rechtstreeks worden aangevoerd wanneer deze werd omgezet naar de interne wetgeving. Nu de Burgerschapsrichtlijn met de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007) in Belgisch recht werd omgezet en de verzoeker niet aantoont dat het door hem ingeroepen artikel daarbij niet of niet correct omgezet zou zijn, kan hij zich niet dienstig op de betrokken bepaling beroepen.

Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat in de door de verzoeker geschonden geachte bepaling de *“partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft”*, wordt gevisieerd, terwijl in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, wat door de verzoeker, gelet op de bespreking van de vorige middelen, niet wordt weerlegd.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

D. DE BRUYN